

DÎDEM

Ahmed Yüksel Özemre

Bu adam ne zaman evimize gelse, kocamla aramda muhakkak bir çingâr çıkar. Bugün de akşam yemeğine gelecekmiş. Özkan gibi müsbet kafalı olması gereken bir mühendisin nasıl olup da böyle bir adama teslim olmuş olmasını hiç anlayamamışım. Hazret-i Peygamber Efendimiz'in kimseyi kendisine secde ettirmemiş ve daimâ: "Ene beşerün" (*Ben bir beşerim*) diyerek insanların kendisine hürmette aşırı gitmemelerini ve O'nu bir ilâhmış gibi addetmemelerini temin etmiş olmasına karşılık, bu şeyh bozuntusunun ihvânını kendisine secde ettirmesini ise her zaman pek kerih, pek İslâm-dışı, pek pagan bir tavır olarak telâkki etmişimdir.

Ben Özkan'ın maalesef bir istismârın kurbanı olduğunu açıkça görmekteyim. Eskiden onun maaşı ve rahmetli ailesinden kalan evin kirâsı ile gül gibi geçinirken bu şeyh müsveddesi hayatımıza girdiğindenberi evimizin beti bereketi kalmadı; ay sonunu getiremez oldu. Kaç defa kocamı sıkıştırıp: "Özkan; şeyhin olacak o adam seni haraca bağlamış da çoluk çocuğunun rızkının bir kısmını sakın ona kaptırıyor olmayasın!" dedimse de o bunu yalnızca sıkıntılı bir şekilde yalanlamakla yetindi. Ama bu beni hiç tatmin etmedi.

Bu şeyhe bağlandığındanberi o şen şakrak, muhabbet dolu ve diğergâm kocam gitti; yerine hindi gibi derin derin düşünen, pımpirikli, kâbız, çocuklarına bir çukulatayı dahî esirgeyen biri geldi. Şeyh efendinin verdiği dersleri yapıyorum diye her gece saat kurup 01.00'de kalkan ve saat 05.00'e kadar dört saat zikreden adamdan ertesi günü işinde de evinde de ne verim beklenir ki? Kendisine neyi ne kadar zikrettiğini kaç defa sordumsa da sadre şifâ bir cevap alamadım. Nihâyet bir pazar günü bütün cerbezemi kullanıp sabahtan akşama kadar kafasında boza pişirince, geceleyin 16 rekât teheccüt namazından sonra 5.000 adet Kelime-i Tevhid ve 5.000 adet de Lâfz-ı Celâl çekmekle, ve de kendi tarîklerine ait yaklaşık 40 sayfalık bir evrâdı okumakla mükellef kılındığını, ama bütün bunları usûlüne göre icrâ edebilmek için gecenin kendisine yetmediğini ve bundan dolayı da devamlı yorgunluk ve sıkıntı içinde olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Ben hem babamın hem de erkek kardeşimin efendisi olan Sâim Efendi'ye bağlanıp da Özkan'dan da bu temkin ve teenni ehli zâta bağlanmasını talep edince o Sâim Efendi'nin pek yavan, pek gösterişsiz bir zât olduğunu ileri sürerek (nereden bulduysa) gidip bu matrûş, kısa boylu ve müleham Burhan beye bağlanmıştı.

Sâim Efendi ise uzun boylu, zayıfça, iyi bakımlı beyaz hafif bir sakalın vechini süslediği nûrânî bir zâttı. Kâmil bir mürşid olduğunu belli etmeden cemiyetin içinde erimişcesine yaşardı. Peşine mürîdlerini takıp kapı kapı dolaşmaz, siyâsetle ve dedikodularla aslâ iştigâl etmez; bir şeyh değil yalnızca *mânevî bir mürebbî'* olduğunu beyân ederdi. Kendisini sâdece 30-40 kadar tâlibin irşâdına hasretmiş bulunan çok farklı ve çok sırlı bir zâttı. İnsanın Özkan'ın efendisinin yanına neşeli girip sıkıntılı çıkmasının aksine, Sâim Efendi'nin yanına kâbız olarak giren birisi onun yanından tamâmen ferahlamış, kubûziyeti izâle olmuş olarak çıkardı.

Ben Özkan'ın nasıl bir istismâr şebekesi içine düşmüş olduğu husûsundaki endişe ve sıkıntılarımı kendisine arz ettiğimde, Efendim hazretleri murâkabeye dalmış ve sonra o nâfiz gözlerini gözlerime dikerek: "Hanımefendi kızım; bu yolun maalesef uğrusu, yol kesen eşkiyası çoktur. Ama bilinmelidir ki herkes Ezel'de kendisi için takdîr edilmiş olan maddî ve mânevî rızıklara kavuşur. İnsan şer'an her türlü tedbiri almakla yükümlüdür ama Kader'in Hükümü'nün önüne geçmek mümkün değildir. Al-lâh sabrınızı arttırsın! Temenni ederim ki oğlumun Kader'inde, bir müddet sonra, mâruz kalmakta olduğu bu istismârın farkına varmak olsun! Allâh oğlumun da, mürşid diye kabûl ettiği o kimsenin de umûrlarını hayra tebdil etsin!" demekle yetinmişti.

O cumartesi akşamı Burhan beyin yalnız mı yoksa peşine bir-iki mürîdini de takarak mı geleceğini bilmediğimden mercimek çorbasını da etli kapıskayı da biraz bolca tutmuştum. Yanında turşu, yemekten sonra da portakal ikrâm etmeyi düşünüyordum. Ayın son günlerinde bulunduğumuzdan ve paramız da yetmediğinden daha fazla bir ikrâma gücümüz yoktu. Zâten dervişlerin felsefesi de "Bir lokma, bir hırka" değil miydi ki?

Burhan bey akşam saat 19.00 sularında tam 11 dervişiyle birlikte çıkageldi. Bu durum karşısında "Ne yapacağız?" diye Özkan ile birbirimize hayret ve üzüntüyle baktık. Ne 12 çift terliğimiz ve ne de yeterli yemeğimiz ve ekmeğimiz vardı. Ben mutfağa koşarak çorbaya bir miktar su ilâve ettim. Ama kapıskaya bir şey yapamadım. Evde yumurtamız da kalmamış olduğundan, Özkan'a hem kâfî miktarda ekme ve portakal almasını hem de yakınımızdaki fırında 16 adet de peynirli Trabzon pidesi yaptırmasını söyledim. Özkan: "Dîdem; ben hazırlanırken sen çocukların kumbarasını kır! Bende, maalesef, bunları karşılayacak para yok" dedi. Doğruydu. Ayın son birkaç günü kilerde bakliyat ve makarna olarak ne kalmışsa onunla kifâf-ı nefis etmeyi plânlıyorduk. Ben, bu arada, kendisini kâmil bir şeyh diye ilân eden bu adamın ayın bu son günlerinde ve de kaç kişiyle geleceğini önceden bildirmeksizin 11 kişiyle birlikte yemeğe gelerek yapmış olduğu bu egoistçe emrivâkiye de iz'ansızlığına da şaşıyordum.

Özkan çarşıya çıkınca ben de, bunca insan 8 kişilik masamıza sığamayacağından, aceleyle hamur tahtasını masanın yanına koydum. Üstüne bir örtü örtüp tabakları dizerek ek bir yer sofrası hazırladım.

Özkan'ın gelmesi yarım saati buldu. Ama Burhan bey sinirlenmişti. Özkan'ı: "Oğlum; bu ne biçim organizasyon? İnsan Efendi'sini de, derviş kardeşlerini de bunca zaman aç bekletir mi? Çarşıdan ne alacaksan daha önce alsaydın ya! Geçenlerde ihvânımızdan Recep'lere gittikti. Sofrasında, mâşâallâh, bir kuş sütü eksikti. Organizasyon da mükemmeldi. Hizmetçilerin biri gelip biri gitti " diye azarladı. Bu söz konusu Recep bey devlet ihâlelerinden çok avanta sağlamış olan nüfûz sâhibi, becerikli bir müteahhitti. Bizim onunla aşık atacak hâlimiz yoktu ki!

Keyifsiz başlayan yemek esnâsında dervişlerden biri, havayı düzeltmek için olsa gerek: "Sultânım; önümüzdeki ay genel seçim var. Hangi partiye oy vermemizi nutuk edersiniz?" diye sordu. Şeyh efendi: "Evlâdım; biliyorsunuz, bizim desteklediğimiz tek bir parti var. Geçen seçimlerde toptan kime oy verseydik, bu sefer de ona vereceğiz. Ondan başka nâmuslu parti de zâten yok. Geriye kalanların hepsi de İslâm ve

Devlet aleyhine çalışıyorlar. Ben nazımın geçtiği ve bana hörmette kusur etmeyen bâzı şeyhlerle görüşüp onların ihvânlarının oylarının da bizim desteklediğimiz partiye verilmesini temin edeceğim. Artık bu sefer iktidâra gelir ve yurttaki bütün ahlâksızların, avantacıların, milleti sömürenlerin kökünü kazırız inşaallâh" dedi. İhvân da hep bir ağızdan: "İnşâallâh sultânım" diye tasdîk etti.

Burhan bey dervişlerden birine döndü: "Evlâdım şu bizim *Hikmet Pınarından Altın Damlalar* kitabımızın baskıya hazırlanması işi nasıl gidiyor?" diye sordu. Derviş: "Efendim; yakında bitiririz inşaallâh. Sohbetlerinizde lütfetmiş olduğunuz hemen hemen 2000 kadar hikmetli sözünüzü tesbit ettik" dedi. Burhan bey: "Çocuklar bu hikmet dolu kitap XXI. ve sonraki asırların kitabı olacak. Bir de üniversite çevresinden iyi yabancı dil bilen, hizmet ehli dört kişi bulup bu eseri Almanca, İngilizce, Fransızca ve İspanyolca'ya tercüme ettirelim! Bütün Dünyâ istifâde etsin!" dedi. Dervişin biri, tabasbus dozunu arttırarak: "Sultânım; Rusça'yı da unutmayalım. Siz bu asrın Mevlânâ'sısınız. Dünyâ sizin sâyenizde Altın Devri'ni yaşayacak" dedi. Efendisi, sahte bir tevâzu ile: "Haklısın evlâdım. Biz görmesek bile hayırlısıyla sizler görürsünüz inşaallâh" diye cevap verdi. Dervişler, bu söze karşı üzüntülerini belli ederek: "Allâh ömrünüzü arttırsın, efendim! Bizlerin ömrümüzden alıp sizinkine eklesin!" diye ağlaştılar.

Bir derviş: "Efendim ne olur lütfedin! Beklenen Mehdî Hazretleri yoksa siz misiniz?" diye yalvardı. Burhan bey, bir iki öksürdükten sonra: "Evlâdım böyle soruları sormak edeben câiz değildir; ama mâdem ki sordunuz, zamanı geldi demektir. Sizlere bir sır tevdi edeyim: ben Mehdî değilim ama Mehdî-i Muntazar'ın gelişini hazırlayıp yolunu açacak olan görevli zâtım" dedi. Bu tevâzu karşısında benim gözlerim yaşardı(!). Özkan hâriç diğer dervişler ise efendilerinin önünde "Elhamdülillâh! Allâhu Ekber!" nidâlarıyla secdeye kapanmışlardı.

Bir müddet sonra ortalık sükûnet bulunca, bir başka derviş: "Sultânım; dergâhımızın inşaatı ilerliyor mu?" diye sordu. Burhan bey, memnûniyeti belli eden bir tavırla: "Mâşâallâh, iyi ilerliyor. Dergâhın 4,5 dönümlük arsasını veren, inşaatın plânlarını çizdirip nezâret eden Recep bey evlâdımızdan da, maddî katkıda bulunan bütün dervişândan da Allâh râzî olsun! (Özkan'a mânâlı bir şekilde bakarak) Efendi'ye hizmet dediğin işte böyle olur. Neyse, dergâhın dört katının da kaba inşaatı bitti. Damına da Türk bayrağını asmak safhasına geldik" dedi.

Bir derviş: "Sultan'ım; mangır durumumuz iyi mi bâri?" diye sordu. Burhan bey: "Orasını hiç sorma evlâdım! Mangırımız şimdilik bitti. Hâlbuki daha yapılacak çok iş var" dedi ve huzur dervîşi olarak bilinen dervişine döndü: "Evlâdım şu mangır meselesi için bir şeyler yapmalı. Hani senin sözünü ettiğin o hevesli sanâyîci var ya. Ona bir yanaş bakalım! Kendisine teberrüken vereceğimiz bir hilâfetnâme için pamuk ellerini cebine sokar mı acabâ? Oradan yüz milyar alabilirsek arâzinin duvarla çevrilmesi işine de başlayabiliriz. Bir de, hem yolumuzun propagandasını yapmaya hem de adam devşirmeye yönelik bir web sitesi kurup insanların kurtuluşuna bir kapı da İnternet'ten açalım bâri!" dedi. Derviş: "Eyvallâh sultânım; nutkunuz olur" diyerek efendisinin önünde ihtirâm ile eğildi.

Efendi, memnûniyetle: "Bu teknoloji çağında tarîkatların da şeyhlerin de modern araçlardan istifâde etmesi elzemdîr. Ayrıca Kur'ân'ı da çağdaş ilmî gerçeklerden hareket ederek yorumlamak artık kaçınılmaz olmuştur. Çünkü Kur'ân bütün ilimleri ve

de herşeyi ihtivâ eder. Bakın! Ahmet Hulûsî bey diye bir zât çıkmış Kur'ân'ı *Kuvantum Teorisi* aracılığıyla yorumluyormuş. İlim adamlarını da tarafımıza çekebilmek için bize de böyle çağdaş ve âlim yorumcular gerekli. Gene aynı zât ecinni tâifesinin de mikrodalgalardan ibâret olduğunu açıklamış. Hans von Ajberg diye bir profesör ise rûhun *takiyon* denilen bir nesneden oluştuğunu söylüyormuş. Bunlar çok önemli konular. Bunlara eğilmek gerek" diye ahkâm kesti ve ardından da: "Kur'ân'ı korumak ve Allâh'ın adını yüceltmek için açılan cihâda herkes katılmalıdır. Bu cihâd da ancak şeyhlerin önderliğinde olur. Allâh muhâfaza etsin! Şeyhi olmayanın şeyhi Şeytân'dır" dedi.

Ben bir taraftan sofralara servis yaparken bir taraftan da Burhan beye hitâben: "Efendim; tarîkâta girmek de bir şeyhe bağlanmak da Kur'ân'ın öngördüğü bir farz değil ki. Allâh da Peygamberi de bizlerden yalnızca Şerîat'a uymamızı istiyorlar. *Emri bil ma'rûf ve nehy-i ani-l münker*'e uyan herkesin de Cennet'e gireceğinin müjdesini veriyorlar. Ayrıca, Cenâb-ı Hakk Kur'ân'da Hicr sûresinin 9. âyetinde: *Kur'ân'ı Biz indirdik ve O'nun koruyucusu da elbette Biz'iz* demiyor mu? Öte yandan Allâh'ın adı zâten yücedir. Sanki Allâh'ın adı bizâtihî yüce değilmiş gibi insanların O'nun adını yüceltmeğe kalkışması daha çok nefsânî bir iddia ve hattâ Cenâb-ı Hakk'a, hâşâ sümme hâşâ, vesâyet taslamak gibi bir şey olmaz mı efendim?" dedim. Odada birdenbire buz gibi bir hava esti. Dervişler efendilerinin sözlerini alenen ve de Kur'ân'ı şâhid tutarak cerh etme cüretim karşısında şok olmuşlardı. Burhan bey, keyfinin iyice kaçmış olduğunu izhâr ederek: "Özkan, evlâdım. Karın tehlikeli sâhalarda dolanıyor. Bunu kim böyle doldurup da feylesof yapmış? Bütün feylesofların dinsiz, îmansız gâvurlar olduklarını bilmiyor musun sen? Bana bak hanım kızım! Huzurumda bir daha böyle münâsebetsizlikler istemiyorum. Senin gibi eteği kısalar siyâsetten de ilimden de hikmetten de zâten anlamazlar. Onların tek görevi itaat, sükût ve sık sık tövbe etmektir" dedi.

Dervişlerden biri: "Sultânım; yakınlarımla aklını hep şu faiz meselesi kurcalıyor. Bankaların verdiği faizi kullanmak haram mıdır?" diye bir soru sorarak dikkatleri üzerimden başka bir yöne çekmiş oldu. Burhan bey: "İyi dinleyin evlâtlarım! Türkiye İslâm'ın yasak olduğu bir *dârü-l harb*'dir. Darü-l harb vasfındaki her yerde Şerîat hükümlerine itaat etmek gerekmez. Faiz de alınır, Cumâ Namazı da kılınmaz. Eğer ülkemiz bir *dârü-l harb* olmasaydı ve biz de topladığımız paraları faiz ile işletmeseydik dergâhımızın şimdiye kadar ancak temelini atmış olurduk. Bu gibi durumlarda takiyye uygulamak gerekir. Bakınız dinî kökenli bir televizyon kanalı nasıl usturuplu bir takiyye uyguluyor!" dedi. Derviş: "Sağ olunuz efendim; yüreğime su serptiniz. Ama acabâ sözünüzü ettiğiniz kanalda takiyye için arz-ı endâm ettirilen yarı çıplak hanımlara bizim bakmamız da takiyyeye girer mi" diye sordu. Efendi: "Evet oğlum. Bu dahî takiyyeye dâhildir yeter ki gönlünüz bulanmasın!" dedi. Ben gene dayanamadım: "Aman efendim! Türkiye'ye nasıl *dârü-l harb* dersiniz? *Dârü-l harb: İslâm'ın beş şartından hiçbirinin icrâ edilmesine müsaade edilmeyen ülke* demektir. Bu açıdan bakıldığında, Vatikan Devleti dahî bir *dârü-l harb* değildir. Türkiye'de, hamd olsun, kimse ne kelime-i şahâdet getirmemizi, ne namaz kılmamızı, ne oruç tutmamızı, ne zekât vermemizi ve ne de hacca gitmemizi engelliyor. Buna göre, efendim, Türkiye kesinlikle bir *dârü-l harb* değildir. Ayrıca Şerîat' uymak her müslümana farzdır. Bunun istisnâî durumları yoktur ki" dedim.

Bu tepkim Burhan beyi çıldırttı: "Sus be kızım! Sus! Anlamadığın işlere burnunu sokma! Zâten bir şeye benzemeyen yemeğini de bizlere zehir ettin" diye haykırdı. Ben de fazla ileri gitmeden susuverdim.

Durumu yumuşatmak ve konuşmayı başka bir mecrâyâ çevirmek isteyen bir başka derviş: "Sultânım; Hüseyin bey ile ailesini artık sohbetlerinizde göremiyoruz. Ne oldu bunlara? Hâlbuki oğlu Muvaffak her sohbetinizi mükemmel bir şekilde banda alıyordu. Bizler de zâten sizin hikmetli sözlerinizi hep bu bandlardan çözüp çıkarıyoruz" dedi. Burhan bey, öfkeyle: "Bırak evlâdım şu nankör aileyi. Bunlar, bütün zenginliklerine rağmen, cimrilik edip dergâhımız için doğru dürüst bir katkıda bulunmadıkları gibi bir de kızımı verip de damadım olmasını istediğim Muvaffak keretası bu lûtfumu ceffalkalem reddetti. Düşünün! Benim dâmadım olma şerefini reddetti. Ben de bütün bu nankörleri gönlümden silip attım" dedi. Derviş: "Vah vah sultânım! Ne kadar da idrâksiz, nasıbsiz kimselermiş! Artık iki yakaları bir araya gelmez" diye hayıflandı. Burhan bey: "Gelmeyecek zâten. Muvaffak da artık ne evlenebilecek, ne de çocuk sâhibi olacak" dedi. Derviş: "Sultânım; Cenâb-ı Hakk bizleri sizin aydınlık ve feyizli yolunuzdan ayırmasın!" dedi. Diğerleri de bu duaya: "Âmin!" diyerek iştirâk ettiler.

Bunun üzerine bir başka derviş de: "Efendim dergâhımız yeterince büyük olacak mı?" diye sordu. Efendi hazretleri: "Binâ tam 500 metrekarelik bir alana oturuyor. Giriş katında mutfak, derin dondurucu gıdâ ve erzak depoları, er kişilerin ve hanımların yemekhâneleri bulunacak. Birinci katta iki sohbet salonu var. Hanımlar sohbetlerimizi kapalı devre televizyonla, kendilerine mahsûs salonda duvardaki büyük düz plâzma televizyon ekranından seyredecekler. Üçüncü kat misâfirhâne olacak. En üst kat ile çekme kat da fakîrin ve ehl-i beytimin ikâmetgâhına tahsis edilecek. Ayrıca 4,5 dönümlük arâzi 6,5 metre yüksekliğinde bir duvarla çevrilecek ve bütün bu kompleks kapalı devre bir televizyon sistemine bağlı 34 kamerayla bir kontrol odasından kontrol edilecek. Dergâhın arâzisine gerektiğinde kullanılmak üzere bir de helikopter pisti yaptıracağız" şeklinde bir açıklama yaptı.

Ben gene dayanamadım. Ağzımı açtığımda Özkan'ın, ezilip büzülerek, bana susmamı işâret etmesine rağmen: "Efendim; mâşâallâh dergâhınız Yenikapı Mevlevîhânesi'nden de büyük olacak demektir. Böylesine büyük bir kompleksin bakımı da, çekip çevrilmesi de zor olsa gerek. Bunu nasıl halledeceksiniz?" diye sordum. Efendi bu soruma keyiflendi; biraz önceki münâsebetsizliklerimi(!) unutmuş olduğunu izhâr etmek istercesine: "Çok isâbetli bir soru kızım. Dergâhta her vardiyada 5 aşçı, 10 hizmetçi, 8 koruma görevlisi çalışacak. Dört de Kangal köpeği bulunacak" diye cevap verdi. Ben, gene Burhan beyin damarına basarcasına: "Bu çok masraflı bir iş değil mi efendim?" diye hayretimi belli ettiğimde Burhan bey, bu sefer de, keyfi kaçmış olarak: "Niye masraflı olsun kızım? Hizmet edenlerin hepsi de dervişlerden olacak. Bu hizmetleri için onlara ayrıca bir de maaş mı bağlayacağız, yâni?" dedi. Ben bunun üzerine, saflık şemsiyesi altında: "Efendim; Allâh gecinden versin! Siz vefât edince bu dergâh bir vakfa falan mı kalacak, yoksa gelişini hazırlayıp yolunu açmakta olduğunuz Mehdî-i Muntazar Hazretleri'nin ikâmetgâhı mı olacak?" diye bönbön sordum.

Zavallı Özkan işâretle bana söz geçirememenin sıkıntısıyla artık iki büklüm olmuş, masanın üstüne kapanmış bulunuyordu. Burhan bey, öfkeyle: "Fesubhânallâh,

kızım! Vakfın makfın, Mehdî'nin işi ne burada? Tabiidir ki vârislerime kalacak" dedi ve ardından da, sinirli bir biçimde: "Senin büyük oğlan kaç yaşında?" diye sordu. Ben: "Onbirini sürüyor efendim" diye cevap verince: "Artık efendisine hizmet etmek çağı gelmiş demektir. Bu yazdan i'tibâren onu bizim plâstik kap-kacak fabrikasında yamak olarak çalıştırırım. İlköğretimi bitirdiğinde de fabrikanın aslî işçisi olur" dedi.

Ben artık bu kadar yüzüzlüğe dayanamadım ve keyifsizliğimi belli eden bir cer-bezeyle: "Efendim; kusura bakmayın ama oğlumu fabrikanızda yamak ya da işçi yapmaya hiç niyetim yok. O da, inşâallah, babası gibi mühendis olacak" deyiverdim. Ortalık bir anda tekrar buz gibi oldu. Dervişler hayret ve dehşetle bir bana, bir kocama baktılar. Efendilerine karşı böylesine edeb dışı(!) bir başkaldırma onları iyice şaşkına çevirmişti. Efendi, hiddetle Özkan'a döndü: "Sen ne biçim erkeksin? Nefsin mesâbesindeki karını hiç mi terbiye etmiyorsun be adam? Yetti artık! Bu kadın senin efendinin lûtfuna ve nutkuna nasıl karşı gelir? Başınıza gelecekleri hiç düşünmüyor musunuz? İlle de bir cezâ mı istiyorsunuz? Haydi neyse, her şeye rağmen bugün merhametliyim. Kendi nefsin terbiye etmene vesile olsun diye senin dersini her gece 10.000 Kelime-i Tevhid ve 10.000 de Lafz-ı Celâl'e çıkarıyorum. Bu kadını terbiye etmez, ona edeb öğretmezsen fakîri de evinde bir daha zor görürsün. Haydi evlâtlarım, kalkın bakalım! Burası bize haram oldu" diyerek, öfkeyle kapıya yöneldi. Dervişleri de apar topar kendisini izlediler. Ben bu münâsebetsiz misâfirleri teşyi etmek için yerimden dahî kıpırdamadım.

Misâfirler gittikten sonra kocam, o sâkin ve muhabbetli adam, o zamana kadar görmediğim bir hışım ve hiddetle üzerime gelerek: "Sen beni efendimin ve ihvânın önünde rezil etmeye utanmıyor musun be kadın? Ben efendimin yüzüne bir daha nasıl bakarım? Edebsizliğinden illâllâh yâhu! Ben artık seninle aynı yatakta yatamam" diye haykırdı.

Fakîr soğukkanlılıkla: "Kendine gel Özkan! Bu adamın bütün aile hayatımızı rezil etmesine; her şeyimiz, muhabbetimiz, paramız, saadetimiz, huzurumuz, evlâtlarımız ve hattâ îmânımız üzerinde dahî kendisini tasarruf sâhibi vehmetmesine, seni istismâr etmesine nasıl göz yumuyorsun?" dedim. Böyle bir hesap sormam kocamı büsbütün çıldırttı: "Kadın! Aklını başına topla! Yoksa, seni boşarım" diye bir de tehdid etti. Ben gene sükûnetle: "Hah işte o zaman ayvayı yersin Özkan'cığım. Bu durumda çocuklar bende kalır; bu bir. Ömrün billâh yüzlerini sana göstermem; bu iki. Mahkemede, senin *efendim* dediğin herifin tahrîkiyle boşanmak istediğini söyler ve bir de o herif hakkında suç duyurusu yaparım; bu da üç. Hadi bakalım; o zaman sen de efendin olacak o münâfık da ne halt edersiniz?" dedim.

Özkan gene hışımla: "Terbiyesiz kadın. Bu mubârek, bu âlim, bu hakîm zâta karşı münâsebetsiz sözler söylemeye utanmıyor musun? Benden boşanırsan nasıl geçineceksin? Bunu da hiç düşündün mü?" diye bağırdı. Ben gene sükûnetle: "Özkan bu adam senin başarını da basîretini de kör etmiş. Aklını başına topla da bir düşün! Efendi dediğin bu madrabazda sen hiç Cenâb-ı Peygamber Efendimiz'in kokusunu alıyor musun? Hazret-i Peygamber de bu herif gibi sahâbeyi kendisine secde mi ettiriyor, debdebe içinde mi yaşıyor, sahâbenin aileleriyle arasına nifak mı sokuyor, kendisine bedâvadan saraylar mı yaptırıyor, sahâbenin rızkını kendi cebine mi aktarıyor, önüne konan yemeği beğenmediğini bangır bangır bağırarak ilân mı ediyordu? Allâh aşkına idrâk et artık! Bu adamda, Cenâb-ı Peygamber'in merhametinden, sabrından,

hilminden, tevâzuundan, sahâvetinden, adâletinden, iktisâdından eser var mı? Münâfık ve bozguncu İblîs ne kadar mubârekse onun küçük kopyası olan bu madrabaz adam da işte o kadar mubârek. Adam 65 yaşına gelmiş ama hayatında hiç çalışmamış. Avantacının, otlakçının teki. Kendisini de sülâlesini de hep ihvânına baktırmış. İlmine gelince, ecinni tâifesini mikrodalgalar diye yutturmaya kalkışan birinin şakşakçısı olmak mı onu âlim yapıyor? Sen hiç böyle palavra gördün mü hayatında? Bunlar kendi vehimlerini sizin gibi ahmaklara ilim diye kakalamaya çalışan kimseler. Sonra, söyler misin bana, Kur'ân bir ansiklopedi midir ki onun içinde herşey bulunsun? Kur'ân'ın bir hidâyet kitabı olduğundan da mı haberi yok bu adamın? Adam hayal âleminde yaşıyor, hayal. Adamın hayatı her türlü hikmetten uzak. Bir de kalkmış yok hikmetli bilmem neler diye bir kitap yayınlayacakmış da bu kitap XXI. ve sonraki sıraların kitabı olacakmış; bütün Dünyâ da bundan istifâde edecekmiş. Ama adamın hakkını yememek lâzım. İmâ ediyor ama tevâzuu kitabını açıkça Mesnevî ya da Kur'ân ile kıyaslamasına müsâit değil. *Anlayan anlar* demek istiyor. Üstelik bir de Mehdî Hazretleri'nin öncüsüymüş. Gör, bak! Evimiz ne mubârek bir ev! Bu sır mahdûd sayıda kişiye ilk defa evimizde açıklandı. Artık sırtımız yere gelmez. Bu da efendinin tam bir psikiyatrik vaka, dâvâ sâhibi bir paranoyak olduğunu gösteriyor. Ama kim ne derse desin; adam gene de büyük tevâzu sâhibi. Pekâlâ, hâşâ, *Ben Allâh'im* ya da *Ben İsâ'yım* da diyebilirdi. Gelelim senden boşandığımda nasıl geçineceğim meselesine? Sorarım sana: benim Rezzâk'ım sen misin yoksa Cenâb-ı Hakk mı? Al-lâh elbette Kader'de benim ve çocuklarım için hangi rızıklara hükmetmişse onu verecektir. Yoksa bundan şüpheli mi var? Ben gene teknik ressamlık yapar, çocuklarıma bakarım. Ama, asıl sen bu evden çıktığında ne yapacağımı düşün! " dedim.

Bu sözlerim Özkan'ın üzerinde hiç ummadığım bir etki yaptı. Birdenbire kafasına bir tokmak yemiş gibi sâkinleşti. "Kadın, seninle anlaşmak mümkün değil" dedi ama sözlerimin onun vicdânında hassas birkaç noktaya dokunmuş, en azından zihnine Burhan bey hakkında bir-iki şüphe tohumu atmış olduğu âşikârdı. Sessizce ceketini giyip evi terketti.

Özkan pazar günü eve geldiğinde ben ikinci namazını kılmaktaydım. Hiçbir şey söylemeden, çocuklarla dahî konuşmadan yatak odasına gitti. Ve ertesi sabaha kadar uyudu. Görünüşe bakılırsa uykusuz bir gece geçirmişti.

Kocam pazartesi sabahı işine, çocuklar da okullarına gidince ben de ortalığı toplayıp Sâim Efendi'nin yolunu tuttum. Kapıyı eşi açtı: "Aaa canım kızım. Safâ geldin. Sabahleyin Efendi Hazretleri de: *Bugün Didem'ciğim gelse!* deyip duruyordu. Buyur, buyur!" dedi.

Elinin üstünü üç kere ve avucunun içini de üç kere öpüp başıma koyduktan sonra Efendim: "Söyle bakalım güzel kızım. Derdin ne? Dün gece âlem-i mânâda fakîri epeyi meşgûl ettin" dedi. Olanları kısaca kendisine anlattım. Sâim Efendi, gözlerinin içini de parlatan tatlı bir tebessümle: "Aferin benim mücâhide kızım! Burhan beyin tutarsızlıklarına karşı da kocana karşı da iyi bir cihâd yapmışsın. Bâzen eşlerin birbirlerini senin yaptığın gibi îkaz etmeleri hem bir cihâd ve hem de eşe verilen bir sadaka mesâbesinde olur" dedi.

"Sultân'ım; Özkan'ın efendisinin ihdâs ettiği bu bâdireden nasıl kurtulabiliriz?" diye inledim. Bunun üzerine Efendim hazretleri murâkabeye daldı; sonra nazarlarını fakîre yöneltti; ağır ağır ve ciddî bir sesle: "Sabırla, sevgili kızım, sabırla. Peygamber

Efendimize göre: *Bir işin sonunu sabırla beklemek ibâdetdir.* Kur'ân-ı Kerîm'de Bakara sûresinin 153. âyetinde de Allâh: *Allâh sabredenlerle berâberdir* ve Âl-i İmrân sûresinin 146. âyetinde de: *Allâh sabredenleri sever* denilmektedir. Sen de, bir çile dolayısıyla dahî olsa, Cenâb-ı Rabbü-l Âlemiyn'in lûtfettiği bu imkânı idrâk etmeyi ve bunu, sabrının sâyesinde, ibâdete çevirmeyi bil!" dedi, ve ilâve etti: "Özkan'cığımın şeyhi gibi kimseler, genellikle, mağlûbiyeti kabûl etmez ve her seferinde daha da ağır taleplerle yeniden hüçûma geçerler. Onun için bu zâtın huzurunuza birkaç defa daha bozmasına ve her seferinde de daha ağır şartlarla kocanı sıkıştırmasına karşı hazırlıklı olmalısın kızım".

Ben: "Ama Sultânım; bu çok ağır bir çile" diye sızlandım. Efendi hazretleri insanın içini ısıtan müşfik bir tebessümle: "Haklısın kızım. Bu ağır bir çile. Ama buna hamdetmelisin. Ya Kader'inde bundan da daha ağır ve de tahammülfersâ bir çile yazılı olsaydı, o zaman ne yapacaktın? Merak etme kızım! Allâh dağına göre kar verir. Sonra, unutma ki senin, sırtını iç huzuruyla dayadığın bir mürşidin var. Bu da sana yeter" dedi. Onun bu müşfik tavrı bütün kubûziyetimi bir anda izâle etti. Efendi hazretlerinin evinden bir kuş gibi hafiflemiş olarak çıktım.

O akşam kocamı yaptıklarına pişman olmuş da benimle bir anlaşma zemini arıyormuş gibi bir yumuşama içinde buldum. Gerçekten de üç gün sonra onun teşebbüsü, ve muhabbetini izhâr etmesi sâyesinde eski yaşantımıza döndükdü. Bu minvâl üzere aradan birkaç gün daha geçtikten sonra bir akşam yemeğinin akabinde kahvelerimizi içerken kocam ağzından baklayı çıkardı: "Dîdem'ciğim. Biliyorsun; efendim hazretleri sekiz ay önce boşamış olduğu dördüncü eşinin yerine ihvânından bir genç kıızı eş olarak aldıydı. Bu yeni valdemiz çok genç ve, günahına girmeyeyim ama, sanki biraz da kıskanç. Efendimizin üçüncü eşinden iki sene önce olan çocuğunu evde istemiyor. Efendi hazretleri de çok sıkılmış. Bu çocuk 12 yaşını bitirinceye kadar onu senin yetiştirmeni benden talep etti. *Böylece kızım hem edeb-dışı davranışlarının bedelini ödemiş ve hem de efendisine hizmet etmiş olur* dedi. Ben de tabî kabûl etmek zorunda kaldım. Ne kadar iyi olur değil mi bunca sene sonra evimizde yeniden bir bebek olması?" dedi.

Sâim Efendi'nin îkaz etmiş olduğu gibi, demek ki, Burhan bey mağlûbiyetinin acısını çıkarmak için Özkan'ın üzerine böylesine ağır bir teklifle gitmiş bulunuyordu. Fakat Özkan'ın bu talebi bendeki bütün sigortaları bir anda attırmıştı: "Çüş Özkan, çüş! Tarîkat âdâbında efendi bütün ihvânının babası mesâbesindedir. Hiçbir kâmil şeyh ihvânı olan bir kadına göz koymaz, onunla evlenmez. Bu düpedüz ahlâksızlık tır. Uçkuruna sağlam olamamaktır. Nefs-i emmâre gulyabânîliğidir. Yâni tek kelimeyle kepâzeliktir. Senin efendin olacak o sıbyancının bundan dahî haberi yok. Yuh olsun ona da kendini bu iblîsin irâdesine terk etmiş olan iz'an, temyiz, yoksunu sana da! Bir kere benim efendim Burhan bey değil, Sâim Efendi'dir; bu bir. Benim çocuklarım bana yetiyor; bu iki. Kimse beni başkasının veledinin dadısı yapamaz; bu da üç. Efendin olacak o hergele kendi uçkur keyfi kaçmasın diye kendi öz çocuğunu evden atmak istiyor da ya sen, ey gözü de gönlü de kararmış aptal herif; *efendim* dediğin bu nefs-i emmâre'nin ne mal olduğunu, nasıl uçkuruna düşkün biri olduğunu, insanları soyup soğana çeviren nasıl istismârcı bir sahte şeyh olduğunu, Cenâb-ı Peygamber'in merhametinden zerre kadar nasîbi olmadığını hâlâ anlamadın mı? Bak Öz-

kan! O herifin veledi eşiğimizi aştığı anda çocuklarımla beni bir daha göremezsin. O çocuğa da sen bakarsın. Ben de senden derhâl boşanırım. Bunu bilesin!" dedim.

Özkan: "Yâhu Dîdem! Ne var ki bunda? Alt tarafı üçüncü bir çocuğumuz olacak. Evimize neşe gelecek. Hadi şuna bir he de!" diye yalvardı. Ben: "Söyler misin bana Özkan; bu çocuğun bakımı için efendin sana her ay kaç para verecek?" dedim.

Özkan bir anda afalladı, yutkundu ve tereddüd içinde en mülâyim sesi ile: "Yâhu kadın, anlasana! Bu bir hizmet. Bunun parası olur mu?" deyiverdi. Ben daha da şedid bir biçimde: "Be adam! Sen kaç zamandır kendi öz çocuklarına bir çukulatayı esirger oldun. Kendi çocuklarının rızkını efendim dediğin o yol kesenin baş kalfası eşkiyâya veriyorsun da ben bunu teşhis ve tesbit edemiyorum mu sanıyorsun. Onun veledi için hepimizin rızkından ne kadar keseceksin? Söyle bakayım! Üstelik ben senin efendim dediğin adama hizmet etmekle de aslâ mükellef değilim" diye haykırdım.

Özkan bir an ne deyeceğini şaşırıldı. Sonra şedid bir tavırla: "Bak, iyi düşün Dîdem!" diye gene üzerine geldi. "Efendim hazretleri çok kudretli bir zâttır. Bütün Türkiye'de hem siyâsiler hem askerler arasında ve hem de yüksek bürokraside 100.000'den fazla ihvânı var. Bir kimseye kızdı mıydı bütün ihvâna 70.000 Yâ Kakhâr çektirir de adamı, Alîm Allâh, mahv eder. İhvândan biri senin gibi, efendimin işlerini sorgulaya sorgulaya ondan soğuyup ayrıldı diye efendim onu cezâlandırmak için bir zikir halkası tertib edip 200 kişilik bir ihvân topluluğuna onun helâk olması için 70.000 Yâ Kakhâr çektirdi. Adam bu olaydan bir hafta sonra bir trafik kazâsı geçirdi; bir bacağı kesmek zorunda kaldı. Efendim de: *Bizi böyle karşılarına alanlar için bizim hiç merhametimiz olmaz. Âkibetleri işte böyle olur* dedi" diye bana tekrar göz dağı vermek istedi.

Bu beyân beni artık iyice zıvanadan çıkardı: "Senin efendin etrafına senin gibi idrâksiz 100.000 salak toplamış diye neye tefâhür ediyorsun ki? Bu adam bunların kaçını tanır da kaçının ismini hatırlar? Kaçına ve de kaçının ailesine devâ olur? Kaçının rüyâlarını dinleyebilir? Kaçına ders geçirebilir? Kaçına sohbet edebilir? Kaçına nazar edebilir? Kaçına himmet edebilir? Kaçının kubûziyetini izâle edebilir? Bunları zabtûrabt altında tutacak kaç hâlifesi var ki? Sen dâhil bunların hepsi de koyun sürüsü, koyun. Cenâb-ı Peygamber bütün hayatında, yalnızca, yahudilerden ahidlerini tutmamış olanlara lânet etti. Ne zaman sahâbeyi toplayıp da gene sahâbeden birisinin kahrolması için 70.000 Yâ Kakhâr çektirdi ki? Ne kadar da idrâksizsin! Senin *efendim* dediğin herif merhametsizin, adâletsizin, sabırsızın, tahammülsüzün ve sahâvet-sizin teki. Üstelik de tam bir şirk içinde. Ama sen bunu idrâk de edemiyorsun, görmek de istemiyorsun. Hem, sanki Rabbü-l Âlemiyn hâşâ kendisiymiş gibi, milleti kendisine secde ettiriyor ve hem de kendisinde Allâh'ın Ezel'de Hikmeti ve Adâleti ile hükmetmiş olduğu Kader'i 70.000 Yâ Kakhâr çektirdiğinde değiştireceğini zannedip de kendisinin Allâh'ın kudretinden daha üstün bir kudrete sâhib olduğunu vehmediyor. Kim Allâh'ın Ezel'deki hükmünü zikirlerle, dualarla, efsûnlarla, tütsülerle, adaklarla, kurbanlarla, riyâzetlerle değiştirebilir? Vallâhi Özkan, sen de benim Kader'de kocam olarak hükmedilmiş birisin. Bil ki sırf bunun hâlis idrâki sâyesinde sana merhamet ve tahammül ediyor, sabır gösteriyorum. Ama seni Âmentü'nün edebinden bu kadar uzaklaştırmış olan o efendi bozuntusuna şer'an lânet okumadan da edemiyorum. Haydi bakalım bu herif benim için de 70.000 Yâ Kakhâr çektirsin de görelim! Tutar mı tutmaz mı? Onun Yâ Kakhâr'larının üzerinde yalnızca ve yalnızca

Allâh'ın Ezel'de vermiş olduğu Hüküm'ü vardır. Etkili olacak olan da onun çektiirdiği Yâ Kakhâr'lar değil, yalnızca ve yalnızca Allâh'ın benim hakkımda Ezel'de vermiş olduğu Hüküm'dür. Ben de yalnızca bu Hüküm'ü tanır, kabûl eder, yalnızca bu Hüküm'e teslim olur ve yalnızca bu Hüküm için Rabb'ime hamd eder ve O'ndan râzî olurum. Beşerî vehimlerin abarttığı beşerî hükümlerin hepsinin de kışına bir tekme vururum, vesselâm!" dedim.

Özkan: "Dîdem yapma Allâh aşkına! Şu çocuğa bakmayı kabûl edelim; yoksa bana daha ağır şartlar ileri sürecek bu adam" diye yalvardı. Ben umursamazcasına: "Sürsün, bakalım! Bu seni ilgilendirir. Sen kendini, Allâh ve Peygamber korkusunun yerine *efendim* dediğin bu adamın korkusunu baş tâcı eden akılsız, iz'ansız, temkinsiz bir salak yerine koyar, bu adamı putlaştırır, bu heriften (hâşâ sümme hâşâ!) Allâh'mış gibi korkarsan senin gibi irâdesiz bir aptala başka şartların ileri sürülmesi de, İslâm haysiyetinden ödün verdirilmesi de meheldir. Mubârek olsun! Bir de sana şunu sorarım: Sâim Efendi hazretleri şimdiye kadar bizim işlerimize bu herif gibi hiç karıştı mı? Ailemize, aramıza hiç bu eşkiyânın yaptığı gibi bir kara çalı, bir nifâk unsuru olarak girdi mi? *Efendiye hizmet* diye İslâm'ın beş şartında bulunmayan yeni bir şart, yeni bir ibâdet tarzı îcad etti de bizi köleleri gibi kullandı mı? İkisinin ne kadar zıt kutuplar olduğunu, benim efendimin Rahmân'a seninkinin ise Şeytân'a müteveccih olduğunu hiç mi idrâk edemiyorsun be adam? Yuh olsun senin mühendisliğine de sana akıl, mantık ve kıyâsı öğretememiş olanlara da!" dedim.

Özkan: "Yâhu kadın! Sen bilmiyorsun. Benim efendim 100.000 kişiyi dâhîyâne bir biçimde idâre ve kontrol eden fevkalâdeden bir organizatördür. 200 kadar 3. ya da 4. derste ihvânı var. 1. ve 2. derste olanları bunlara taksim etti. Bu 200 kişi hem bunların rüyâlarını ve dertlerini dinliyor, hem derslerine destek oluyor ve hem de gerektiğinde derslerini geçiriyor. Bu 200 kişi halîfe değil ama halîfeymiş gibi pekâlâ iş görüyorlar. Tabî bunlar da derslerinde ilerliyorlar. 7. dersi tamamladıkları zaman da tam halîfe olacaklar." dedi.

Ben, sanki bir şeyi birdenbire idrâk etmiş birinin hâlet-i rûhiyesini taklid ederek, düşünceli ve sâkin bir şekilde: "Bak işte şimdi efendini çok ama çok takdîr ettim. Yâhu, bu adam gerçekten de bir dâhî imiş de biz şimdiye kadar kadrini kıymetini bilememişiz. Aslında, Hükûmet'in de böyle bir kimseden mutlakâ esinlenmesi gerek" dedim.

Özkan alay mı ediyorum, yoksa ciddî mi konuşuyorum anlayamadı. Biraz da çekinerek ve tereddütle: "Bak! Artık sen de bu adamın kıymetini anlamaya başladın gâlibâ" dedi. Ben, gene sükûnetle: "Anlamak da ne demek, a iki gözüm! Efendinin adam yetiştirip kemâle erdirmekteki dâhîyâne stratejisine hayrân oldum, hayrân. Düşün bir kere bu stratejiyi Millî Eğitim Bakanlığı ile Yüksek Öğretim Kurumu da benimsese Türkiye, sorma, nasıl terakki eder! Böylece meselâ ilkokulda 5. sınıfı bitirmiş tıfıl birisini derhâl kendininkinden küçük sınıfların öğretmenliğine tâyin edersin. Üüüfff, ne şahâne, ne kâmil, ne âlim nesiller yetişir! Millî Eğitim'in öğretmen açığı meselesi de şıpındâcık halledilivermiş olur. Aynı işi üniversitelerde de uyguladın mıydı sen Türkiye'deki ilim patlamasını gör artık! Kısa zamanda Nobel Ödüllerini her kolda artık muhakkak biz kazanırız. İlâhi Özkan! *Şecaat arz ederken merd-i kıptî sirkatin fâş eyler* misâli, efendinin ne kadar üç kâğıtçı, ne kadar boş, ne kadar iz'ansız, tarîkatın âdâbından da etvârından da ne kadar habersiz ve ne kadar sahte bir

şeyh olduğunu ne kadar da veciz bir tarzda ifâde ettin. Allâh senden râzi olsun! Bu herif hakkında söylediklerimin doğru olduğunu bana bir kere daha kemâliyle idrâk ettirdin" dedim. Özkan'da buna cevap verecek kuvvet kalmamıştı. Hiçbir şey demeden düşünceli bir tavırla yerinden kalktı, sokağa çıktı.

O günden sonra kocamla aramdaki muhabbet bağı tamâmen koptu. Biribirimizle tek bir kelime dahî konuşmadık. Günlerden Ramazan olduğu için iftarımızı da sahurumuzu da fevkalâde kâbız bir hâlet-i rûhiye içinde yapıyorduk. Bu durumdan en çok etkilenenler de hem sükûtu muhâfaza eden ve hem de bizlere bir şey sormaktan çekinen çocuklarımız olmuştu. Özkan çocuklarla dahî konuşmuyordu. Sanki evden bir cenâze çıkmıştı da onun mâtemi tutuluyordu.

Özkan'ın ev masrafları için bana bıraktığı para da iyice azalmıştı. Mutfağı idâre etmekte iyice zorlanır olmuştum. Eti ancak haftada bir kere ve o da yalnızca çocuklar için alabiliyordum. Belli ki, en azından, annesinden kendisine kalmış olan evin kirâsı efendisine gidiyordu. Neyse ki oturduğumuz daireyi bana babam almıştı; ama onun da bakım masrafları yıldan yıla artmaktaydı. Evimizin ekonomisini eski hâline döndürebilmek için artık benim de çalışmak mecbûriyetinde olduğumu ciddî ciddî düşünmeye başlamıştım.

Tam bu sıralarda Sâim Efendi'nin haremi bana telefon ederek: "Güzel kızım; Efendin hazretleri bu sabah: *Hanım; Dîdem hanım kızımuza bir iftara gidelim. Sen ona haber ver de bakalım, öbürsü günün akşamı onlar için müsait mi? Bir öğren! Sakın masrafa kalkışmasınlar! Yalnızca bir çorba içmeğe gideceğiz* dedi. Buna göre acaba müsait miydiniz, yavrum?" diye sordu. Ben çok şaşırđım; çünkü Sâim Efendi "ihvâna yük olmayayım" diye, ısrarla dâvet etseler bile, ihvânında katiyyen yemeğe kalmazdı. Büyük bir tehâlûkle valdeye: "Valdecğim; bu bizim için ne büyük lûtuft! Gâyet tabîî, öbürsü günü akşamı teşrifinizi tehâlûkle bekliyoruz" dedim.

O gün, aramızda haftalardanberi sürmekte olan sükûtu ilk defa bozarak, Özkan'a Efendim ile hareminin öbürsü günün akşamı bize iftara geleceklerini haber verdim. Bu işe Özkan da çok şaşırđı: "Hayrdır inşâallah! Efendi hazretleri kimseye yemeğe gitmezdi. Bize niye geliyor ki? Tabîî başımızın üstünde yeri var. Çok memnûn oldum" dedi. Bu durum Özkan ile kopuk diyalogumuzun yavaş yavaş tesisine yol açtı. Efendim hazretlerinin hayra, ihyâ ve ibkâya yönelik rahmânî vechesi bu durumda da kendisini izhâr etmişti.

Efendim hazretleri ve valde hanım iftara on dakika kala teşrif ettiler. Ezan okununca da bir zeytinle oruçlarını açtıktan sonra onun imâmetinde, Özkan'ın müezziniğinde akşam namazını çocuklarla birlikte topluca edâ ettikten sonra sofraya avdet ettik. Sofrada kırmızı mercimek çorbası, pilâv ve elma hoşafı vardı. Efendi hazretleri çorbasını içtikten sonra yalnızca iki kaşık pilâv yedi ve hoşafını da eşiyle paylaştı. İftarın sonunda da şöyle bir sofrâ duası okudu: "Destûr Hû! Allâh Allâh, Zât Allâh, nimet-i celîlullâh, berekât-ı Halîlullâh, şafaat-i Resûlullâh! Gülbang-i Muhammed Mustafâ! Şâh-ı bâ sefâ, Nûr-i Nebî, kerem-i Alî! Artsın, eksilmesin! Taşsın, dökülmesin! Yiyenlere Nûr olsun! Hakk, olmayanlara nasîb buyursun! Erenler Sofrası aşk u muhabbetle ebediyyen dâim olsun! Rabb'im bu hânenin betini bereketini, fazlını füyûzâtını tezyid etsin! Maddî ve mânevî yol kesicilerin tasallutundan da halâs etsin! Enbiyânın, evliyânın, pîrânın himmetleri bu hânenin üzerinde olsun! Hû deyelim! Hû! Lillâhi-l Fâtihâ!"

Gülbangın son kısmında Özkan'ı göz ucuyla süzdüm. Altüst olmuş, yüzü bembeyaz kesilmişti. Mesajı almıştı. İftardan sonra Efendim hazretleri kahvesini halâvetle ve sessizce içtikten sonra Özkan'a döndü: "Özkan'cığım, güzel evlâdım; bugün lokma etmeğe size gelişimizin bir gâyesi var. Gönlümüze sana bir nasihat etmek geldi. Tutarsın ya da tutmazsın; o senin bileceğin bir iş. Ama bil ki biz bu konuda vazifeli kıldık!" dedi. Özkan, nezâketle: "Lûtfedersiniz, efendim. Tabî ki sözünüzü tutmağa gayret ederim" dedi, ama resmen allak bullak olmuştu. Efendim hazretleri: "Evlâdım; anandan kalan evi yarın *efendim* dediğin o kimseye sakın kaptırma, olur mu?" dedi. Özkan ümitsizce ve hayretle bana baktı. Ama ben de en az onun kadar hayretler içindeydim. Kocamın böyle bir işe kalkışmış olduğundan hiç haberim yoktu.

Özkan, kekeleyerek: "Efendim bunu da nereden çıkarttınız?" diye itiraz edecek oldu. Sâim efendi: "Evlâdım; bizim mesleğimizin şîarı *cemiyetin içinde erimişcesine yaşamaktır*. Biz dâvâ sâhibi olmadığımız gibi kendimizi fâş etmekten de hoşlanmayız; ama bu adamın sana uygulamakta olduğu şeytânî teshirin sebep olduğu nifak dolayısıyla bunu sana bildirmek fakîre artık farz oldu" dedi.

Özkan, muzdarib ve âciz bir şekilde: "Ama Efendim; bir kere söz verdim" diye kekeledi. Sâim Efendi: "Özkan'cığım; Şeytân'a verilen sözün şer'î mükellefiyeti yoktur. Böyle bir sözün bozulması farzdır. Beni iyi dinle evlâdım! Bu adama bundan böyle evlâd ü iyâlinin rızkından zırnık koklatmayacaksın! Bu bir. Yarın da, sözleşmiş olduğunuzun aksine, tapu dairesine gitmeyeceksin! Bu iki. Bu adam ile bütün irtibatını da keseceksin! Bu da üç. Anlaşıldı mı?" dedi.

Özkan: "Efendim bu adamın Didem için 70.000 Yâ Kakhâr çekirtmesinden korkuyorum" diye âdetâ inledi. Sâim Efendi: "Pekiye oğlum; bu adamın, her bir ihvânının aylık gelirinden % 15'inin haraç olarak kendisine ödenmesini zorunlu kıldığı zaman, ya da kendisine borcunu ödeyemeyen birisinin elini ayağını bağlatarak 32 dişini ihvânından bir dişçiye intikam kasdiyle zorla çektiği zaman da mı uyanmadın? Hazret-i Peygamber Efendimiz'in halîfesi olduğunu iddia eden bu adamın nesi O'nun ahlâkını andırıyor? Efendimiz mübârek şahsı için hangi sahâbeden haraç almış, kime işkence uygulattırmıştır ki? Kezâ oğlum; Cenâb-ı Hakk'ın Ezel'deki hükmünü ne 70.000 Yâ Kakhâr zikri, ne de herhangi bir başka tedbir bozar. Hakk'ın Hükmü'ne idrâk ile teslim ol, vesselâm!" deyip kestirip attı.

Özkan bir süre hareketsiz kaldı; sonra fevkalâde müteessir bir sesle: "Sözünü etmiş olduğunuz diş çekme meselesinden sonra fakîrin bu adamdan zâten iyice sıtkım sıyrılmıştı. Ama onun Didem'e bir kötülük yapabileceği korkusu da üstüme bir karabasan gibi binmişti. Lûtf u kereminizle, gerçek bir mürşid ile kerâmeti kendinden menkûl sahtesi arasındaki farkı ancak şimdi kesin olarak idrâk edebildim. Allâh sizden râzî olsun Efendim! Üzerimden sanki bir dağ kaldırdınız" diyerek Efendimin dizlerine kapandı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Bir süre sonra toparlanan Özkan: "Efendim; bu fakîr-i pür taksiri evlâtlığa kabûl eder misiniz? Allâh rızâsı için fakîre nefsimi hâkim olmayı, Cenâb-ı Peygamber'in ahlâkıyla ahlâklanmayı öğretin! Fakîri temkin, idrâk ve temyiz sâhibi kılın! Fakîri reşid kılın Sultânım! Himmetinizi esirgemeyin!" diye yalvardı. Sâim Efendi nûrânî vechini Özkan'a çevirdi, önce kısa bir murâkabeye daldı; sonra Özkan'ın başını muhabbetle okşadı: "Allâh rızâsı için seni aldık, kabûl ettik, evlâdım" dedi. ■